

[Karen Thuroe Hansen]

mange synspunkter og forslag er blevet grundigt gennemarbejdet og belyst.

De betænkeligheder, der er kommet til udtryk fra enkelte partiers side med hensyn til, om amterne er i stand til at varetage denne sidste store opgave inden for decentraliseringen, deles ikke af det konservative folkeparti. Vi tror tværtimod, at den kortere vej mellem administration og de forskellige grene inden for særfor sorgen vil gavne alle parter. Vi taler her om en gruppe på 30.000, hvoraf de 20.000 er åndssvage og de 10.000 også fra de øvrige partiers side har været nævnt som det, vi kalder den lille forsorg.

Det konservative folkeparti tror, at også den lille forsorg bør lægges ud nu med det samme, og at der ikke skal være nogen forskel mellem åndssvageforsorgen og den lille forsorg.

Vi kan glæde os over, som jeg før har nævnt, de generelle bemærkninger med hensyn til planlægningen. Vi kan også glæde os over, at de udbygningsplaner, som fra socialstyrelsens side har været forelagt, skal overholdes af amterne de næste 5 år, og derefter skal der tages videre stilling til, hvad der så skal ske. Men det er min absolutte tro, at amterne vil overholde disse regler og endda måske være i stand til at forbedre dem.

Vi kan endvidere glæde os over bemærkningerne om forældreindflydelsen, om brugerindflydelsen. Med hensyn til betalingsreglerne kan vi også gå ind for, at betalingen kun skal dække det rene pasningsbehov. Med hensyn til aflastningsbistand ved vi udmærket godt, at mange forældre, der har deres handicappede børn hjemme, trænger til aflastning, men også det er der sørget for i udbygningsplanerne.

For mig specielt er det glædeligt, da jeg har nævnt respiratorpatienter, en meget, meget lille gruppe i vores samfund, at socialministeren har taget højde for dette.

Men først og fremmest vil det stille krav til vore folkevalgte i kommunerne og amternes social- og sundhedsudvalg. Som jeg tidligere har givet udtryk for, når særfor sorgens forhold har været til debat, er jeg ikke i tvivl om, at disse mennesker vil være sig deres ansvar bevidst, når denne store opgave nu lægges ud under deres administration. Det vil også stille krav til os, som kalder os normale, på en lang række områder. Endnu bliver størstedelen af befolkningen fjerne i blik-

ket, når de møder en handicappet. Jeg håber faktisk, at vi efterhånden alle, når der bliver tale om, at de handicappede optages i normalsamfundet, vil prøve på at sige til os selv: de er mennesker som os, de har bare et eller andet handicap, fysisk eller psykisk; et smil og en glad bemærkning kan gøre meget på dette punkt.

Jeg vil lige til sidst sige, at vi fra det konservative folkepartis side kan stemme for socialministerens ændringsforslag, hvorimod vi stemmer imod de forslag, der er stillet fra de øvrige partier.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Sjældent har et lovkompleks i så høj grad været baseret på tro. Ordet tro har været nævnt af alle de partier, der har været oppe indtil nu: vi tror, det vil blive godt, vi tror, at amterne vil, vi tror, kommunerne vil. Det var rarere, hvis denne tro havde udmøntet sig i nogle klare lovparagraffer, der havde forpligtet de administrative enheder, man havde henvist særfor sorgen til, for man kan ikke basere lov på tro.

Det, der skal gennemføres nu, kræver en holdningsændring. Efter at vi i mange år har gemt de åndssvage væk på institutioner, lukker vi nu pludselig op. Det havde måske været rarere, hvis vi havde givet os noget mere tid til en glidende overgang i stedet for at gøre det så pludseligt. Man gør det ikke på ganske kort tid, der skal generationer til, man skal endog have det ind som fag i skolen, mener jeg, fag som handicapforståelse og senere de handicappedes rettigheder. Men ellers er vi jo enige i de gode intentioner, i viljerne, vi er bare ikke lige overbeviste, vi tror ikke lige stærkt alle sammen.

Arbejdet i udvalget, der i starten syntes at koncentrere sig om den store forsorgsgren: åndssvageforsorgen, som jo også havde været genstand for en lang og hed debat, tog imidlertid senere en anden vending og koncentrerede sig om de problemer, der var forbundet med at udlægge den såkaldte lille særfor sorg. Det drejede sig især om problemer med at få afgrænset nogle helt små grupper, om de ikke allerede i kraft af, de var så få, kunne siges at være decentraliseret i den forstand, at der kun er enkelte personer med disse handicap i de enkelte amter. Vi drøftede især spørgsmål i udvalget om betalingsforhold, f.